RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 129.348 van 16 maart 2004
in de zaak A. 86.094/XII-2190.

In zake : de VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE,
die woonplaats kiest bij
advocaat A. Coolsaet,
kantoor houdende te Antwerpen,
Arthur Goemaerelei 69

tegen :

de VLAAMSE GEMEENSCHAP.

tussenkomende partij :

Herman DE MEYER,
die woonplaats kiest bij
advocaat G. De Troyer,
kantoor houdende te Geraardsbergen,
Vredestraat 48.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de Vlaamse Gemeenschaps-commissie op 13 augustus 1999 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 9 juni 1999 van de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs, naar luid waarvan "het beroep dat advocaat De Troyer, namens de heer De Meyer op 19 maart 1999 heeft ingediend tegen de beslissing van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie dd. 26 februari 1999 waarbij de heer De Meyer werd geschorst voor de duur van 1 jaar m.i.v. 2 oktober 1998, wordt ingewilligd";

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 19 november 1999;

Gelet op de beschikking van 10 december 1999 die de tussenkomst van Herman De Meyer toelaat;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op de beschikking van 5 november 2002 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 7 november 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 9 december 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad G. van Haegendoren;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. Coolsaet, die verschijnt voor de verzoekende partij, van advocaat H. Vermeire, die loco advocaat P. Devers verschijnt voor de verwerende partij, en van advocaat G. De Troyer, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. Van Der Gucht;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

Herman De Meyer, tussenkomende partij, is vast benoemd als voltijds lesgever aan de afdeling fotografie van de Elishout-Avondschool COOVI te Brussel.

Op 30 juni 1998 brengt de directeur van de school aan de vertrouwenspersoon betreffende ongewenst seksueel gedrag op het werk een aantal

klachten van drie vrouwelijke studenten ten aanzien van tussenkomende partij ter kennis.

Op 17 juli 1998 vindt een gesprek plaats tussen de betrokken leerlingen en de voornoemde vertrouwenspersoon. De aangevoerde klachten zijn de volgende :

"- 3/4 van de lessen worden besteed aan vulgaire en sexistische moppen;
- vrouwelijke leerlingen worden individueel aangesproken om bij hem thuis naakt te komen poseren;
- verbale sexuele intimidatie t.a.v. vrouwelijke leerlingen in de DOKA;
- uitlatingen over zijn 'ervaring' en 'potentie' t.a.v. vrouwelijke leerlingen;
- een fixatie op het onderdeel naaktfotografie;
- het ongepast tonen van een fotoboek met naaktfoto's aan vrouwelijke leerlingen";

Op 1 oktober 1998 hoort een tuchtcommissie onder voorzitterschap van de leidend ambtenaar een aantal personen, waaronder de drie voornoemde studenten en een deskundige-fotograaf, zonder de tussenkomende partij hierbij te betrekken. Er wordt besloten tussenkomende partij met onmiddellijke ingang preventief te schorsen voor een termijn van drie maanden en een hoorzitting over de preventieve schorsing te houden op 15 oktober 1998.

Op 3 december 1998 wordt op verzoek van de tussenkomende partij een hoorzitting gehouden, waarop ook de getuigen worden gehoord die door de verdediging, thans aanwezig, werden opgeroepen.

Op 23 februari 1999 wordt de tussenkomende partij gehoord door de leidend ambtenaar, die op 24 februari 1999 een omstandig advies uitbrengt aan het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie.

Bij besluit 99/077 van 26 februari 1999 van het College van de Vlaamse Gemeenschapscommissie wordt aan de tussenkomende partij de tuchtstraf opgelegd van de schorsing van één jaar, met ingang van 2 oktober 1998.

Op 19 maart 1999 komt de tussenkomende partij tegen de tuchtmaatregel in beroep bij de kamer van beroep voor het gesubsidieerd officieel onderwijs.

Na op de zitting van 9 juni 1999 ten verzoeke van de tussenkomende partij een aantal getuigen te hebben gehoord, beslist de kamer van beroep diezelfde dag dat het beroep wordt ingewilligd en dat er geen reden is om een tuchtsanctie op te leggen. Die beslissing is als volgt gemotiveerd :

"Overwegende dat de tenlasteleggingen onder de nrs. 1, 3 en 4 in zeer algemene bewoordingen zijn gesteld zonder dat feiten worden aangehaald waarop de omschrijvingen zijn gesteund en waaruit blijkt dat de heer De Meyer de grenzen van het fatsoen zodanig heeft overschreden dat zijn uitlatingen als laakbaar zouden kunnen worden beschouwd; dat de beweerde misdragingen bovendien worden tegengesproken door de getuigen die door de Kamer van Beroep werden gehoord;

Overwegende dat wat het feit nr. 5 betreft, m.n. de fixatie op het onderdeel naaktfotografie, niet wordt ontkend dat naaktfotografie deel uitmaakt van het programma 'fotografie' en dat in genen dele is aangetoond dat er een wanverhouding bestond tussen het onderdeel naaktfotografie en de andere programma-onderdelen; dat de verwerende partij niet aannemelijk maakt dat de heer De Meyer door zijn handelwijze een tuchtrechtelijke inbreuk zou hebben gepleegd;

Overwegende dat wat feit nr. 6 betreft, m.n. het ongepast tonen van een fotoboek met naaktfoto's aan vrouwelijke leerlingen, evenmin wordt aangetoond waaruit het laakbaar karakter van de handeling zou bestaan; dat het niet abnormaal is dat aan leerlingen van de afdeling fotografie een fotoboek - en dus ook naaktfoto's - worden getoond; dat de verwerende partij niet aantoont dat de foto's op generlei wijze verband hielden met de opdrachten van de leerlingen of een zodanig karakter hadden dat het tonen ervan een tuchtrechtelijke misdraging zou zijn;

Overwegende dat de tenlasteleggingen onder nr. 2, m.n. het individueel aanspreken van vrouwelijke leerkrachten om bij de leerkracht thuis naakt te komen poseren, ten deze zeer moeilijk kan worden bewezen; dat hiervoor enkel kan worden gesteund op de klacht van een leerlinge; dat niet wordt ontkend dat de klaagster andere leerlingen heeft gevraagd om zich bij haar 'klacht' aan te sluiten; dat een dergelijke handelwijze de geloofwaardigheid van de klacht niet ten goede komt; dat uit het dossier overigens blijkt dat de onderzoekscommissie van de Vlaamse Gemeenschapscommissie ook twijfels had over het al dan niet bewezen zijn van de tenlastelegging; dat de Kamer van Beroep die twijfel tot de zijne maakt en bijgevolg niet met zekerheid de tenlastelegging als een inbreuk op de plichten van de leerkracht zoals bepaald in de artikelen 9 t.e.m. 15 van het decreet van 27 maart 1991 betreffende de rechtspositie van sommige personeelsleden van het gesubsidieerd onderwijs en de gesubsidieerde psycho-medisch-sociale centra kan weerhouden;

Overwegende dat de Kamer van Beroep overeenkomstig artikel 69, § 2, van het voormeld decreet van 27 maart 1991, in laatste aanleg uitspraak doet over het beroep dat door een personeelslid werd ingesteld tegen een door de inrichtende macht opgelegde tuchtmaatregel; dat hieruit volgt dat de Kamer van Beroep over de volheid van bevoegdheid beschikt en dat na beroep, het aan de Kamer toekomt de zaak volledig te onderzoeken en de beoordeling van de tuchtoverheid eventueel te corrigeren wanneer ze naar het oordeel van de Kamer te streng is uitgevallen voor het personeelslid of de beweerde tekortkomingen niet of niet allemaal worden weerhouden;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat sommige tenlasteleggingen niet precies in tijd en ruimte kunnen worden gelokaliseerd of zeer algemeen werden geformuleerd waardoor een zinvol onderzoek naar het laakbaar karakter ervan niet mogelijk is; dat te dezen de Kamer van Beroep van oordeel is dat voor geen

van de tenlasteleggingen met voldoende zekerheid kan worden uitgemaakt dat het tekortkomingen betreft die een tuchtsanctie rechtvaardigen.";

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de tussenkomende partij het beroep onontvankelijk noemt bij gebrek aan belang; dat zij ter terechtzitting aan deze exceptie verzaakt;

Over de gegrondheid van het beroep.

Overwegende dat de verzoekende partij als enig middel de schending aanvoert van de formele zowel als van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de miskenning van de bewijskracht van de stukken van het tuchtdossier; dat zij dit nader toelicht als volgt :

"In het algemeen kan worden opgemerkt dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat een tuchtfeit niet kan worden bewezen door één of meer omstandige, duidelijke verklaringen van slachtoffers, wanneer de feiten worden ontkend en andere leerlingen niet dezelfde klachten hebben. Dit is evenwel een fundamenteel verkeerde zienswijze. Ook getuigenverklaringen van één persoon kunnen in aanmerkingen worden genomen om een tuchtfeit te bewijzen. In casu moet rekening worden gehouden met de specifieke aard van de feiten die in principe niet anders te bewijzen zijn dan door de concrete verklaringen van één of meer slachtoffers.
Eerste onderdeel : wat de tenlasteleggingen nrs. 1, 3 en 4 betreft.
In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de tenlasteleggingen in zeer algemene bewoordingen zijn gesteld zonder dat feiten worden aangehaald waarop ze zijn gesteund en die aantonen dat het om een laakbaar gedrag gaat. Bovendien worden de feiten volgens de bestreden beslissing tegengesproken door de getuigen die door de Kamer van Beroep werden gehoord.
Deze motivering is evenwel onjuist en in strijd met de stukken van het dossier.
In de tuchtbeslissing wordt immers afdoende gemotiveerd waarom bewezen is dat er moppen werden verteld tijdens de lessen, waarom dit niet kan worden getolereerd en waarom dit een tuchtvergrijp is. De eerste tuchtbetichting is dus wel degelijk concreet en gebaseerd op getuigenverklaringen, niet enkel van de klagers, maar ook van andere getuigen, zoals Peggy B[...], Chris L[...] en Ingrid D[...]. Naar deze getuigenverklaringen wordt verwezen in de tuchtbeslissing. Terecht wordt erop gewezen dat de vraag of een mop vulgair of seksistisch is, een subjectief gegeven is. De aard van de moppen werd dan ook buiten beschouwing gelaten. De eerste tuchtbetichting kon terecht als een bewezen tuchtfeit worden beschouwd.
De derde tenlastelegging is gebaseerd op de verklaring van mevrouw Hilde V[...], wat met zoveel woorden blijkt uit de motivering van de tuchtbeslissing. Haar getuigenverklaring spreekt over duidelijke en concrete feiten, zoals ongewenste aanrakingen in de donkere kamer. Er is geen enkele reden om deze getuigenverklaring in twijfel te trekken. In de tuchtbeslissing werd de geloofwaardigheid van de klagers overigens omstandig onderzocht.

Terecht wordt er in de tuchtbeslissing verder op gewezen dat feiten ten aanzien van individuele personen nu eenmaal moeilijk vast te stellen zijn. Indien er in de donkere kamer ongewenste aanrakingen of pogingen daartoe waren, is het uiteraard enkel de betrokkene die dit kan getuigen. Het is niet omdat andere personen niet dergelijke klachten hebben, dat de feiten zich niet hebben voorgedaan. Er kan dan ook geen sprake zijn van tegenstrijdige getuigenverklaringen. Het feit werd terecht als bewezen beschouwd en er werd ook omstandig gemotiveerd waarom dit laakbaar is.

Hetzelfde geldt voor de vierde tenlastelegging. De getuigenverklaring van mevrouw V[...] is ook op dit punt concreet en duidelijk. Ook hier geldt dat zorgvuldig haar geloofwaardigheid werd onderzocht en afdoende werd gemotiveerd waarom er sprake is van een tuchtfeit";

Overwegende dat de verwerende partij in de memorie van antwoord herinnert aan de opdrachten van de kamer van beroep zoals deze zijn geschetst in de arresten nr. 46.329, Wouters, van 1 maart 1994 en nr. 56.153, Sint-Katelijne-Waver, van 8 november 1995; dat zij repliceert dat aanvullend onderzoek door de kamer van beroep des te meer nodig bleek omdat de leidend ambtenaar na de hoorzitting van 1 oktober 1998 waar de betrokkene of zijn raadsman niet aanwezig waren reeds tot een eindoordeel was gekomen en omdat de getuigen op 3 december 1998 door de leidend ambtenaar en een blijkbaar "ad hoc" samengestelde commissie niet rechtstreeks omtrent de tuchtbetichtingen zelf werden ondervraagd; dat volgens haar de kamer van beroep in de eindoverweging essentieel verwijst naar de twijfels, die de Vlaamse Gemeenschapscommissie ook al had, nopens het bewezen zijn van de tenlasteleggingen en nopens de mogelijkheid dat de klacht in wezen terug ging op een wraakactie; dat volgens haar het middel daarop niet ingaat, maar onterecht concludeert dat de kamer van beroep er van is uitgegaan dat een tuchtfeit niet kan worden bewezen door één of meer omstandige verklaringen wanneer de feiten worden ontkend en andere leerlingen niet dezelfde klachten hebben, terwijl de kamer van beroep die afweging in de bestreden beslissing nergens heeft gemaakt; dat zij dan specifiek over de door verzoekende partij aangevoerde onderdelen repliceert :

"Wat specifiek het eerste onderdeel aangaat (tenlasteleggingen nrs. 1, 3 en 4)

9. Het is volkomen terecht dat de Kamer van Beroep overweegt dat de tenlasteleggingen nrs. 1, 3 en 4 in zeer algemene bewoordingen zijn gesteld (zie voor de juiste formulering : de oproepingsbrief van 4 februari 1999) zonder dat (precieze) feiten worden aangehaald waarop de omschrijvingen steunen, feiten waaruit zou blijken dat de betrokkene de grenzen van het fatsoen zodanig heeft overschreden dat zijn uitlatingen als laakbaar zouden kunnen worden beschouwd (terloops : de pedagogische kwaliteiten van de betrokkene staan in de tuchtzaak niet ter discussie).

In tuchtzaken moet de betrokkene immers, algemeen gezien, van de hem ten laste gelegde feiten een voldoende precieze en concrete kennis krijgen, wil hij zijn recht van verdediging naar behoren kunnen uitoefenen (P. Lemmens & D. D'Hooghe, Recht van verdediging in tuchtzaken, 1989, nr. 53, p. 39), zodat

het door de Kamer van Beroep gehanteerde motief bij deze verplichting aansluiting vindt.

10. Overigens kan het (occasioneel, geregeld) vertellen door de leerkracht van moppen tijdens de lessen (dat is wat de verzoekster voor Uw Raad bewezen acht, niets meer) natuurlijk onmogelijk op zichzelf (d.i. ongeacht het tijdsbestek dat aan deze activiteit wordt gespendeerd, en ongeacht de aard van de moppen) een tuchtfeit zijn (zie ten andere de initiële tuchtbetichting nr. l).

Pedagogiek staat in de tuchtzaak niet ter discussie.

11. De tuchtbetichting nr. 3 betreft, de verzoekster verliest dit blijkbaar uit het oog, verbale sexuele intimidatie in de DOKA (zie het verslag van 17 juli 1998 : het betreft het beweerdelijk spreken van de betrokkene in een welbepaalde zin, niet het handelen).

Geen enkele verklaring, ook niet deze van mede-klaagster Hilde V[...] (zie haar verklaring van 1 oktober 1998) brengt een begin van bewijs voor deze (qua tijdstip zonder enige precisering) betichting aan.

Deze laatste beweert (als enige, geen enkele andere klaagster, laat staan een andere getuige heeft deze 'ervaring') dat de betrokkene heeft getracht haar in de DOKA aan te raken, wat op zichzelf een absurditeit is : een poging tot aanraken van een ander persoon in een kleine ruimte (DOKA) is immers noodzakelijk gedoemd om te slagen, onwerkdadige pogingen bestaan hier niet.

12. De tuchtbetichting nr. 4 (te plegen tegenover vrouwelijke leerlingen, zodat andere 'bestemmelingen' niet ter zake doen) voldoet aan geen enkele vereiste van precisie (noch in tijd, noch in plaats).

Alleen (wederom) Hilde V[...] heeft een verhaal, dat door niemand wordt bevestigd of dat zelf niemand, specifiek, haar voorafgaand aan de klacht heeft horen vertellen. Niemand anders van de onderhoorden heeft, specifiek gezien, de in de tuchtbetichting bedoelde 'ervaring', terwijl die tuchtbetichting nochtans is opgesteld als ware het hier een vast gedragspatroon van de betrokkene.

13. Het onderdeel is ongegrond.

Wat betreft het tweede onderdeel (tenlastelegging nr. 6)

14. De specifiek met deze tenlastelegging (die overigens, op het stuk van documentatiemateriaal, het absurde onderscheid maakt tussen vrouwelijke en mannelijke leerlingen en daarom zelf al als tuchtbetichting niet aanvaardbaar is) in verband staande motieven in de beslissing van de Kamer van Beroep zijn integraal te onderschrijven en worden ten andere door het onderdeel van het middel niet bekritiseerd.

Vast staat dat de naaktfotografie een onderdeel is van de door de betrokkene te onderwijzen materie (zie de diverse getuigenverklaringen, zie ook de brief van directeur Zels van 30 juni 1998) en uit het tuchtdossier blijkt niet dat het door de betrokkene als illustratie gebezigde, c.q. aan de leerlingen getoonde fotoboek geen verband zou houden met zijn opdracht, dan wel een onaanvaardbaar karakter (bv. pornografisch) zou gehad hebben.

De klacht zelf hierover is overigens vaag en van de klaagsters weet alleen Fabienne V[...] te melden dat de inhoud van het boek 'over de schreef' zou gaan. Welke norm ze daarbij hanteert (betreft het selectieve preutsheid ?, zie immers over dezelfde klaagster de schriftelijke getuigenis van K. V[...] van 29 november 1999, vijfde item) kan uit haar getuigenverklaring niet worden opgemaakt.

15. Opvallend is overigens dat de verzoekster in haar middel op de motieven van de Kamer van Beroep inzake de andere betichting inzake naaktfotografie (de tenlastelegging nr. 5 : fixatie op het onderdeel naaktfotografie) geen kritiek heeft (in het advies van de Leidend Ambtenaar van 24 februari 1999 zou men zelfs kunnen lezen dat ook daar deze tenlastelegging niet wordt aangehouden).

16. Het onderdeel van het middel is ongegrond.

Wat betreft het derde onderdeel (tenlastelegging nr. 2)

17. Hoofdmotief voor de Kamer van Beroep om deze tuchtbetichting afzonderlijk gezien niet aan te houden is de twijfel (zie hoger onder pt. 7 van de huidige memorie, waarnaar verwezen wordt).

Twijfel die -anders dan in het advies van de Leidend Ambtenaar van 24 februari 1999 in fine ervan wordt gesteld- aan de betrokkene moet ten goede komen en waarbij het aan een inrichtende macht niet in de eerste plaats toekomt, langs de weg van de tucht, het belang van de leerlingen voorop te stellen.

18. Of nu één of twee klaagsters gevraagd werden om bij de betrokkene thuis te poseren maakt, voor de geldigheid van het motief, weinig of geen verschil, te meer daar beide klaagsters (H. V[...] en Liesbet L[...]), die beweren zulke vraag te hebben gekregen, zelf niet de initiatiefneemsters van de klacht zijn geweest (maar slechts meededen op vraag van Fabienne V[...]), m.a.w. de (blijkbaar eenvoudige) vraag van de betrokkene, zo ze al zou gekomen zijn en op hen (en niet op hun modellen betrekking had, wat onduidelijk blijft), allerminst ervaren hebben als een aantasting van hun fysieke integriteit of een misbruik van machtspositie.

Overigens waar omtrent de andere betichtingen vaak met zwier wordt getuigd, zijn de verklaringen van de beide mede-klaagsters op dit punt beperkt tot een loutere vermelding.

Wat aansluit bij het verslag over samenkomst van 17 juli 1998 : hun bekommernis gold niet henzelf als leerling, maar minder weerbare jongeren.

Dat die zo bedoelde jongeren door de betrokkene zouden bevraagd zijn blijkt evenwel uit niets.

19. Ook dit onderdeel is, mede in acht genomen de algemene motieven van de Raad van Beroep (zie infra), ongegrond.

20. Bij iedere lezer van het tuchtdossier tenslotte moet de twijfel (en de mogelijkheid dat het hier om één of andere vorm van wraakactie gaat) nog worden bevestigd door de verklaring van directeur Zels voor de Kamer van Beroep : omtrent het betrokken personeelslid, zo verhaalt de directeur, is er nooit enige klacht gehoord, 'integendeel', zo benadrukt hij.

De klaagsters hebben door het aandienen van een lawine van verdichtsels hun eigen geloofwaardigheid ondergraven.

De Kamer van Beroep heeft dat, de nadruk leggende op 'tucht' en niet op 'pedagogiek', goed ingezien";

Overwegende dat de tussenkomende partij argumenteert dat gedurende de volledige procedure werd aangetoond dat de oorspronkelijke klaagster een persoonlijke wraakactie had ondernomen waarbij zij twee andere klaagsters "mee in de procedure heeft genomen", dat de tenlasteleggingen 1, 3 en 4 door al de andere getuigen worden tegengesproken, dat met betrekking tot tenlasteleggingen 2 en 5 terecht door de kamer van beroep wordt opgemerkt dat het laakbaar karakter niet wordt aangetoond en dat de verklaringen van de klaagsters door andere getuigen is tegengesproken; dat zij in het bijzonder de aandacht wil vestigen "op het schrijven van getuige mevr. Kaat N[...] en de andere getuigen waarbij deze allen stelden dat zij werden getelefoneerd door de klaagster teneinde zich bij haar aan te sluiten [en dat] al deze getuigen dit formeel hebben geweigerd";

Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord dupliceert, zich als tuchtoverheid ter dege bewust te zijn geweest dat

tuchtfeiten zoals in deze zaak moeilijk te bewijzen zijn op een andere manier dan door de verklaringen van de betrokken slachtoffers, dat zij de geloofwaardigheid van de slachtoffers grondig heeft onderzocht en, om de redenen uiteengezet in de tuchtbeslissing, tot de bevinding is gekomen dat zij geloofwaardig zijn, dat een wraakactie uitgesloten werd geacht; dat zij vervolgens nogmaals ingaat op de drie "onderdelen" van het middel en, zoals ook in de laatste memorie, argumenteert dat zeer precies en duidelijk blijkt wat aan de tussenkomende partij wordt verweten, waarom dit bewezen is en waarom dit een tuchtfeit is;

Overwegende dat de verzoekende partij de tussenkomende partij oorspronkelijk een tuchtstraf heeft opgelegd wegens een aantal tenlasteleggingen die zij bewezen acht op grond van de verklaringen van vier gewezen studenten van de tussenkomende partij; dat zij de eerste tenlastelegging ("3/4 van de lessen worden besteed aan vulgaire en sexistische moppen") na het verweer van de tussenkomende partij herkwalificeerde tot "het vertellen van moppen tijdens lesuren", en aldus de aard van de moppen buiten beschouwing liet evenals de tijdsduur die er aan werd besteed; dat de tweede tenlastelegging ("vrouwelijke leerlingen worden individueel aangesproken om bij hem thuis naakt te komen poseren") "is gebaseerd op de verklaring van twee van de klagers"; dat de tuchtcommissie "zich bewust [is] dat mogelijke wraakmotieven aan de basis kunnen liggen van dergelijke klachten", maar geen reden voorhanden ziet om in een wraakactie te geloven, onder meer omdat de klagers bereid waren hun anonimiteit op te geven zodat "[h]et feit [...] dan ook bewezen [wordt] geacht"; dat de tuchtcommissie zowel van de derde tenlastelegging ("verbale sexuele intimidatie t.a.v. vrouwelijke leerlingen in de DOKA") en de vierde tenlastelegging ("uitlatingen over 'ervaring' en 'potentie' t.a.v. vrouwelijke leerlingen") stelt dat zij "is gebaseerd op de verklaring van mevrouw Hilde V[...]" en, op grond van de zelfde redenering als voor de tweede tenlastelegging "bewezen geacht [wordt]"; dat zij over de vijfde tenlastelegging ("een fixatie op het onderdeel naaktfotografie") opmerkt dat het zich zowel in de groep als ten aanzien van individuele leerlingen kan voordoen, dat de perceptie van de klagers gekleurd kan zijn, maar dat het evengoed een gedrag kan zijn dat enkel bij bepaalde leerlingen werd vertoond; dat de tuchtcommissie dan ook in het midden laat of het feit bewezen wordt geacht; dat de zesde tenlastelegging ("het ongepast tonen van een fotoboek met naaktfoto's aan de vrouwelijke leerlingen") "is gebaseerd op de verklaring van mevrouw Fabienne V[...]" en op grond van dezelfde redenering als voor de tweede tenlastelegging "wordt bewezen geacht door voornoemde verklaring";

Overwegende dat de kamer van beroep met de bestreden beslissing het beroep van de tussenkomende partij inwilligt en besluit dat er geen reden is om een tuchtsanctie op te leggen;

Overwegende dat de verzoekende partij in de opbouw en bij de toelichting van haar middel vooral de verdediging van haar eigen beslissing van 26 februari 1999 opneemt; dat zij daarmee uit het oog verliest dat, ook al is zijzelf in het kader van de voorliggende tuchtprocedure de eerste beoordelaar van de opportuniteit van het opleggen van een tuchtstraf, het de kamer van beroep is die, overeenkomstig artikel 69 van het toepasselijke rechtspositiedecreet van 27 maart 1991, in laatste aanleg uitspraak doet over het beroep dat door het personeelslid werd ingesteld tegen de door de inrichtende macht opgelegde tuchtmaatregel; dat bijgevolg de bestreden beslissing van de kamer van beroep in de plaats ervan is gesteld; dat het die, en enkel die beslissing is die voor de Raad van State ter discussie staat;

Overwegende dat de verzoekende partij niet betwist dat de kamer van beroep beschikt over dezelfde onderzoeksbevoegdheid als de overheid die in eerste aanleg de tuchtmaatregel heeft uitgesproken; dat de kamer van beroep in het aan haar voorgelegde tuchtdossier andere verklaringen kon vinden dan de vier verklaringen waarop de sanctie is terug te voeren; dat andere studenten en gewezen studenten verklaren geen ervaringen te hebben gehad “inzake gewenste of ongewenste intimiteiten” met de tussenkomende partij; dat zij een wisselende voorkeur uitspraken voor het werken met professionele modellen of modellen uit de eigen kennissenkring voor naaktfotografie en geen weet hadden van aanrakingen van de tussenkomende partij en de naaktmodellen; dat een beroepsfotograaf verklaart het werken met vrijwilligers voor naaktfotografie geen probleem te vinden, en wijst op budgettaire redenen die het werken met professionele modellen bemoeilijkt; dat sommige van de verhoorde studenten hun beklag erover deden, door de klaagsters te zijn gecontacteerd om mee klacht in te dienen tegen de tussenkomende partij; dat de kamer van beroep bovendien zelf een aantal gewezen studenten heeft gehoord, waaronder drie die verklaarden door de klaagsters gecontacteerd te zijn geweest om wegens de slechte examenresultaten “mee te doen aan een klacht”; dat de directeur van de instelling voor de kamer van beroep over de tussenkomende partij heeft getuigd : “nooit enige klacht gehoord, integendeel”;

Overwegende dat de Raad van State, wanneer hij in het kader van een annulatieberoep geroepen wordt om uitspraak te doen over de rechtmatigheid

van een beslissing, niet tot taak heeft om als rechter in hoger beroep in de plaats van het bestuur uit te maken wat naar zijn oordeel als de juiste toedracht van de aan die beslissing ten grondslag liggende feiten moet worden beschouwd; dat hij enkel vermag na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen; dat in de voorliggende zaak de kamer van beroep een afweging heeft gemaakt van de voorliggende verklaringen, die afwijkt van de beoordeling in eerste aanleg; dat evenwel door de verzoekende partij niet wordt ontkend dat naast de klachten die door haar werden aangenomen, meerdere getuigenverklaringen ten gunste van de tussenkomende partij pleiten en dat de directeur nooit eerder klachten had gehoord, "integendeel"; dat evenmin wordt ontkend dat leerlingen werden benaderd om wegens tegenvallende examenresultaten "mee te doen aan een klacht", wat kan wijzen op een geconcerteerde wraakactie; dat de kamer van beroep ook overweegt, zonder daarin te worden tegengesproken door de verzoekende partij, dat naaktfotografie een onderdeel van het programma is en dat bijgevolg het tonen van naaktfoto's niet abnormaal is; dat de kamer van beroep uit het geheel van die aangehaalde gegevens mocht besluiten tot twijfel, die in het voordeel van de tussenkomende partij mocht spelen; dat zij bijgevolg niet onzorgvuldig is geweest, of de bewijskracht van de stukken van het dossier heeft miskend, door uit de voorstelling van de feiten af te leiden dat de tenlasteleggingen op niet voldoende bewezen feiten gegrond zijn zodat de eerst opgelegde tuchtstraf naar het oordeel van de kamer te streng is uitgevallen voor het personeelslid, of zelfs in rechte niet verantwoord was; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 123,95 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien maart 2003, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **D. VERBIEST.**